

GUTAI MAGDA

LÉLEGZÉSTŐL LÉLEGZÉSIG

Az arc mögött, mely archoz nem hasonlít,
csönddel telik meg mindegyik terem.
Nem azonos a haj, elnehezül már:
kőkígyó fut a meggyötört fejen.

A kéz egy távolodó tárgy után kap.
Az eget kéne mellig rántani.
A testen kívül minden elsötétül.
Belül a kín világos ágai.

Még él, az egyre ritkuló közegben.
Egy fontos szó a nyelvén fönnakad.
Magára hagyva birkózik az ember
a húsrá szakadt csillagok alatt.

*

A fájdalom világán áthajolva
az értelem lámpái szédelegnek.
A hó fehér. A csont a legfehérebb.
Az elmúlás kivallatja a testet.

Sovány karokkal télbe ernyedő fák
gyümölcsseikről mindig számot adnak.
Nincs bőre, csontja: vesztesége van csal
a rángó arc mögött a másik arcnak.

*

Forog a test, saját halálát örli:
magára néző, megvakult malom.
A szájúreg a tél kristályhazája,
hideg szívárog át a fogsoron.

Én lélegzéstől lélegzésig élek.
Hogy is lehetek ilyen eleven.

Ő megszüli kihordott pusztulását,
s elengedi felesleges kezem.

POKRÓCPALOTA

Pörögni kezd a pokrócpalota
a mézcukortól édes ég alatt.
A rongybabák, a bánatos majom
aranyterem ölében alszanak.

Kakas mereng. A csőrével veri
a nyúlketrec behorpadt oldalát.
Nem látja, hogy a ványadt vályogot
az álom és borostyán fonja át.

Az „agyagos” kastélyszobáiban,
ahol a parti fecske fészket ás,
a délutántól lassan áthevül
a drágakő meg a madártojás.

Kopog a kéz a fán. Egy pásztor él
a hánccs alatt. Dudáját hallani.
Ezüst bárányt terel. Fölizzanak
az almafák babonás lombjai.

A rongybabák, a bánatos majom
arany terem ölében alszanak.
Pörög, pörög a pokrócpalota
a mézcukortól édes ég alatt.

EGY ARC A ZÁRT OSZTÁLYRÓL

A kórtörténetén kívül maradt
a fal, a krematóriumok füstje,
az apja, anyja, bátyja, kishúga,
akik felhőt húztak megnyírt fejükre.

Beszűkült évszakok. A folyosó.
Az emlékei nézik megkövülve:
– Papírruhában átfut önmagán.
Arcán az állatok sötét derűje.